

SLADKÝ ŽIVOT

Cathy Williamsová
Na magnátově
jachtě

CATHY WILLIAMSOVÁ

NA MAGNÁTOVĚ
JACHTĚ

PŘEKLAD

MAREK DRDA

Milá čtenářko,

už několikrát jsem se zmínil, že mám rád příběhy „na pokračování“. A zvláštní postavení mezi řadami podobného typu mají takové, kdy každý „díl“ napsala jiná autorka. Jak se asi mezi sebou domlouvají? A zrovna tento měsíc máme příležitost si jednu takovou knihu přečíst.

Možná si vzpomenete na březem a na povídku Caitlin Crewsové Princova ostudná aféra. Hlavním hrdinou byl Řek Zeus, který si svého času se třemi svými kamarády z různých zemí slíbil, že se nikdy ani jeden z nich neožení z lásky... protože zkrátka na lásku žádný z nich nevěří (jako zkušená čtenářka víte, jak takové nesmyslné závazky končí, že?). Tento měsíc se dozvíte více o Zeusově příteli, blízkovýchodním princovi Jagovi, jemuž se osudem v příběhu nazvaném Poušť jeho srdce stane krásná americká automechanička. Autorkou příběhu je Marcella Bellová a je to vůbec první kniha, kterou si od ní v češtině můžete přečíst.

V listopadu bude v knize od Vám dobře známé Maisy Yatesové pojmenované Začalo to pomstou hlavním hrdinou Vincenzo, italský kumpán naší povedené čtveřice, a v prosinci bude vše dovršeno knihou Jackie Ashendenové o dalším princovi, Rafaelovi, v příběhu, který na své české jméno teprve čeká.

Snad Vás setkání s pošetilými muži a jejich osudovými láskami potěší!

S láskou

Váš Harlequin

Cathy Williamsová

**NA MAGNÁTOVĚ
JACHTĚ**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Hired by the Forbidden Italian

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2022

Překlad:
Marek Drda

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2022 by Cathy Williams
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

Cover: MADGRAFIK, Łomianki

ISBN: 978-83-276-9267-2 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-9268-9 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-9269-6 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Promiň, Nicky, ale nemám na vybranou. Tvůj *papà* s tou svojí nohou v *gesso* nemůže chodit a tvá *mamma* je na nervy. Potřebuje mě.“

Niccolo Ferri, kterého čekala hora práce, hromada zpráv k podpisu a háklivá monumentální dohoda, jejíž měsíce trvající vyjednávání se blížilo k závěru – o šestileté dcerce, které za chvíli začínaly letní prázdniny, se na svou tetičku díval s výrazem, jenž se blížil čiré hrůze. Stála tam se sbalenými kufry a řidič taxíku se na kruhovém nádvoří Niccolova londýnského sídla mohl utroubit.

Ano, Niccolův otec skutečně spadl, když na mopedu, před jehož pořízením ho Niccolo varoval, klíčkoval římskými ulicemi. Ale proč by to mělo znamenat, že jeho tetička musí najednou z Londýna odjet jako nějaká obětavá ošetrovatelka? Pokud věděl, její zdravotnická kvalifikace se rovnala nule.

Od chvíle, kdy se jeho otec ze svého mopedu před třemi dny prolétl vzduchem, volal Niccolo matce denně. A jako žena v nouzi, která zoufale potřebuje pomoc svojí sestry, Anna Ferriová rozhodně nezněla.

Jeho nabídku, že jim do toskánské vily zařídí nepřetržitou ošetrovatelskou službu, odmítla, aniž by ho vůbec vyslechla.

Tak co se během čtyřiaadvaceti hodin změnilo, že

bylo nutné, aby tetička tak narychlo a v naprosto nevhodnou chvíli odjela?

„Já tě potřebuju tady,“ namítl. „Annalise začínají zítra prázdniny a takhle narychlo na záskok v žádném případě neseženu. Mohl bych vrazit peníze nějaké agentuře, ale pochybuju, že by dokázali takhle z fleku vyčarovat vhodnou adeptku.“

„Ani by mě nenapadlo nechat vás ve štychu, Nicco,“ ujišťovala ho tetička hlasem tak konejšivým, až se mu podezřením ježily chlupy na těle. „Mám jednu paní přesně pro tebe.“

Niccolo se vzdal, protože mu jednoduše nic jiného nezbývalo. Svoji živelnou tetičku, matčinu jedinou sestru, tetičku, která procestovala celičský svět, měl opravdu rád a vážil si jí.

Čas od času vtrhávala do jejich mrňavého bytečku v osmém patře a přinášela s sebou svůdnou vůni dobrodružství.

Coby dítě vždy sledoval, jak se pokaždé, když tetička vplula do dveří, maminka celá rozzářila a tatínek se uvolnil, začal se smát a odsunul starosti, které ho normálně sužovaly.

Tam, kde jeho rodiče žili život plný povinnosti, se Evalina vrhala do cestování s chutí člověka umíněně trvajícího na tom, že si to pěkně užije.

Byla vstřícná, pozorná a měla v sobě jistou prořelost, která jí umožnila získat práci všude, kam ji toulavé boty zanesly.

Niccolo pochopitelně časem vystřízlivěl a uvědomil si, že jeho rodiče svazuje nedostatek peněz, ale tetička jde nakonec stejnou cestou. Mění se jen prostředí.

Sledoval, jak se jeho otec celý den dře, a přece bez požadovaného univerzitního vzdělání nemá šanci, aby v rodinném autoservisu, kde pracoval a kde

pokrevní spřízněnost znamenala mnohem víc než vrozené nadání a nevyužitý mozek, někdy povýšil.

Tu nejlepší práci tam vyzobávali lidé s tím správným přízvukem. Niccolův otec jakožto pracovitý přistěhovalec celé roky otročil, dokud si jeho srdce před třemi lety neřeklo, že už toho stresu bylo trochu moc, a neupozornilo ho, že by mu prospěla nějaká změna.

Pomoc, kterou Niccolo nabízel od chvíle, kdy začal skutečně vydělávat, byla konečně přijata, protože na jedinou bylo v sázce mnohem víc.

A zatímco se otec dřel, snažila se i Niccolova matka. Uklízela u jiných lidí a v jednu dobu jim venčila i psy.

Oba rodiče byli skromní, nikdy toho moc nechtěli, a co za to dostali? Hodně málo.

Milovali se? Ano. Byli šťastní? Ano – byli spolu rádi a těšili se z drobných radostí života.

Ale stačilo to Niccolovi?

Tisíckrát *ne*.

A co jeho tetičce? Tak plné života, v rozpuku tak krásné, nezávislé a chytré...?

Kam došla, když její vzrušující nomádký život dospěl s blížící se šedesátkou ke svému nevyhnutelnému závěru? Bez titulu? Bez diplomu? Bez dobrých styků?

Kam ji všechno to vzrušení dovedlo?

K životu bez jakékoli záruky, ať už finanční, nebo jiné.

Niccolo je všechny tři během dospívání pozoroval a vstřebával informace způsobem, který si ani neuvědomoval.

Pro studium měl přirozené nadání, věděl, co je potřeba udělat, a tvrdě pracoval. V jedenácti získal stipendium na prestižní soukromé chlapecké škole a během let, které na ní strávil, zjistil, kam až člověka dostanou bohatství, moc a výhody.

Viděl, jak se daří lidem, kteří oplývají jen zlomkem talentu a bystrosti jeho otce, protože mají to správné vzdělání a původ, našli si tu správnou podporu, doveďou si stát za svým a sebevědomě procházet nejrůznějšími situacemi.

Samozřejmě ne pokaždé, ale dost často na to, aby Niccolo pochopil důležitost schodů vedoucích ke skleněným stropům, které čekají, až je někdo rozbije. Až je rozbije on.

Poznal, že za peníze a moc si nepořídíte jen dům a dovolenou. Peníze a moc vás zbaví nejistoty. To bylo poučné, protože z domova nic jiného než nejistotu neznal. Lásku doma měli, stejně jako blízkost, ale pokud šlo o něj, vždycky je zastíňovala úzkost, co přinese zítřek.

Už v raném věku si umínil, že on se zítřka nikdy bát nebude.

Díky hvězdné kariéře na Oxfordu o něj byl zájem, ale Niccolo si z firem, jež ho naháněly, vybral tu nejméně slibnou – tu, ve které mohl nejmíc zazářit, protože šla ke dnu nejrychleji ze všech.

Tři roky ji zvedal nahoru. Již první den požádal o vlastnický podíl a pouze o zlomek platu, který mu nabízeli. Když odcházel, stály jeho akcie hotově jmění.

Všechno to do posledního penny rozpustil v nejrůznějších projektech a riskoval akvizicemi, na něž by si nikdo netroufl. Jenže Niccolo měnil vše, čeho se dotkl, ve zlato. A díky tomu zlatu byl naštěstí v postavení, v němž mohl rodiče i tetičku ochránit před nejistotou a děsivými zítřky.

A jestli se dopustil někdy nějaké chyby v úsudku...

Pomyslel na dcerku a rychle dveře mysli přirazil, protože se otevíraly do vzpomínek, které se naučil neožítovat.

Evalina mu řekla, že má „paní přesně pro něj“. Moc milou, říkala, a velice spolehlivou. Prý se s ní seznámila na komunitní zahradě. A co bylo důležitější, znala ji i Annalise, která ji potkala, když tam před pár týdny o víkendu byly.

„Před třemi nedělemi, když jsi byl někde s tou zmalovanou brunetkou s těmi *tette grandi*,“ vypnula se tetička a Niccolo si nepřítomně vybavil zmíněnou, v horních partiích skutečně dobře vyvinutou dámu. Po návštěvě divadla následovala drahá večeře a úleva, když odjel s pouhým líbnutím na tvář, protože představa, že zajdou až tam, kam je měl onen večer zavést, pro něj už nemohla být méně lákavá.

Teď, když tetička zmizela, cítil úlevu, že ho nako- nec nenechala v takovém průšvihy, jakého se obával. Skutečnost, že jde o důvěryhodnou paní ze zahrádky, kterou jeho dcera navíc zná, nejspíš vyvažovala nedostatek formální kvalifikace.

Niccolo tetičce naprosto důvěřoval. Členkou jeho domácnosti se stala před pěti lety, když její toulavé boty začaly proti věčnému cestování protestovat – zrovna ve chvíli, kdy někoho potřeboval. Po manželčině předčasném odchodu na věčnost zůstal s malou sám, a Evalina se nastěhovala a ujala se velení i výchovy Annalise.

A Niccolo jí za to byl neskonale vděčný.

Od chvíle, když se oženil, připomínal jeho život kolotoč. Do půl roku zjistil, že to byl omyl. Nebyl čas stisknout tlačítko zpětného přetáčení, nebyl čas se zastavit a popadnout dech.

V průběhu dvou a půl roku se na něj přiřítilo manželství, otcovství i rozvod. Byl to čas úzkosti, pocitů viny a lítosti, v němž jediné zářivé světlo představovala jeho dceruška. A potom, pouhých osm měsíců po rozvodu, Caroline zahynula za volantem svého

porsche, kterým jela příliš rychle a s příliš vysokou hladinou alkoholu v krvi.

Takže ano, byl tetičce neskonale vděčný, že tu byla s nimi. Ve správný čas a na tom správném místě, jako skála v rozbouřených vodách.

Takže jestli doporučila nějakou paní, určitě to půjde.

Tetičce bylo přes šedesát, a Niccolo tudíž předpokládal, že její kamarádka bude podobného věku a nebude vázána každodenním dojížděním do práce ani povinnostmi, jaké obnáší rodina s malými dětmi.

A obrovský šek za ty čtyři týdny, co tu tetička nebude, jistě také vše poněkud usnadní.

S touto myšlenkou pohlédl na hodinky a objednal si další skleničku.

Jeho dcera dnes přespávala u kamarádky, a tak si s tou paní Baxterovou promluví zde, v tomto elegantním pětihvězdičkovém vinném baru. Vysvětlí jí, co se od ní čeká, a postará se, aby jí bylo jasné, že velká část výplaty jí odejde na účet hned poté, co s ním úspěšně dokončí pohovor.

Byl naprosto přesvědčen, že ať tetička doporučí kohokoli, bude jistě více než vyhovující. Evalina Annalise zbožňovala a nikdy by nenavrhlala někoho, komu by naprosto nedůvěřovala. Jenže...

Když jde o peníze, vyplácí se neriskovat. Tetiččina kamarádka ze zahrádky může být úhledná jako háčkovaná dečka a sladká jako jablečný koláč, ale Niccolo přesto hodlal stanovit pravidla a zajistit, aby ona dáma věděla, že ji nespustí z očí a nebude jí tolerovat žádné vylomeniny – kamarádka, nekamarádka.

Znovu pohlédl na hodinky a zamračil se.

Měla přibližně pět minut na to, aby dorazila do baru a usedla proti němu ke stolu, který objednal. Nespolehlivost ještě dřív, než to vůbec začne, na něj velký dojem neudělá.

Očekával, že se domů vrátí dost brzy na to, aby ještě pár hodin vyřizoval korespondenci, než sebou praští do postele v obvyklém čase něco málo po půlnoci.

S dalším letným pohledem na rolexky si před sebe položil telefon a začal projíždět maily.

Sofie Baxterová se k baru přiřítla jen pár vteřin před domluveným časem.

Další zdlouhavý hovor s bankou a po něm telefonát od realitního agenta, který po ní chtěl souhlas dotčených stran, což ji úplně rozhodilo, poněvadž neměla tušení, kde ho splášit...

Po smrti rodičů se dlouho vyrovnávala se vším tím chaosem a smutkem, ale teď byla tady, protože najednou se jí v několika dnech rozletěl život někam, kam to vůbec nečekala.

Obrátila se na ni Evalina, moc hodná sousedka ze zahrady, ke které se Sophie dostala před sedmi měsíci přes jednu kamarádku jedné kamarádky další kamarádky. Evalina jí předložila překvapivou nabídku, která nemohla přijít v lepší chvíli.

Měsíc bydlení coby chůva Evalininy šestileté neteře Annalise, kterou poznala teprve před čtrnácti dny a která se jí okamžitě zalíbila.

„Já vím, že je to asi na poslední chvíli, drahoušku, ale bude to skvěle placené...“

Sophie se jí zeptala na pohovor – přece ji nevezmou, aniž by ji viděli? A s hlídáním dětí, jak nejspíše upozornila, má zanedbatelnou zkušenost. Pár měsíců hlídala dvě malé děti jedné rodině ve Francii, kde se trochu naučila jazyk, a moc si to užila. Bylo to něco jako praxe mezi střední a vysokou, ale žádnou formální kvalifikaci nemá...

Jenže Evalina nad tím jen mávla rukou. Hlavní je rychlost, řekla. A její doporučení bude Niccolovi

stačit – spolu s faktem, že se Sophie s jeho dcerou již setkala a že si s ní rozumí. Na žádné zařizování není čas, protože Evalina musí okamžitě odjet, aby pomohla sestře a švagrovi. Aniž by zabíhala do podrobností, temně naznačila cosi o nehodě – všechno rozbité a polámané.

Sophie si provinile uvědomovala, že se příliš nevyptávala, protože ji lákaly jak peníze, tak skutečnost, že jí možnost měsíc někde bydlet pomůže, než se to s domem vyřeší. Připadalo jí to jako odložení výkonu trestu, což bylo něco, co po roce hrůzy, smutku a bolesti nemohla nepřijmout.

A tak tu teď stála a čekal ji pohovor ohledně místa, které jí bylo nabídnuto. Měla se setkat s mužem, jehož jediný popis zněl: „Moc hodný a pozorný táta, který se neustále dře, aby měli střechu nad hlavou. Chudák, před pár lety mu zemřela žena. Proto je tak důležité, aby tomu, kdo se o jeho milovanou dcerku stará, důvěřoval.“

Taková tragédie, pomyslela si Sophie. Evalinina slova jí vrátila vzpomínky na nehodu, která ji jedním rázem připravila o oba rodiče.

Deštivá noc, nákladák jedoucí opačným směrem příliš rychle..., a život znenadání až příliš brzy končí. Připadalo jí, že tehdy, ani ne před rokem, skončil i ten její.

Tomu, co následovalo, se život rozhodně říkat nedalo. Probíjela si cestu nekonečným hororem bolesti a život i jeho základy, které vždy považovala za tak jisté, se jí drolily pod rukama jako ve zpomaleném filmu. Musela se vypořádat se závazky, které před ní rodiče tajili. S finančními problémy, které je musely už léta stravovat. Chránili ji před zjištěním, jak velké mají dluhy – všechny jen proto, aby jí zajistili soukromou školu a ten nejlepší možný start do života.

A když se pak kolem ní vše hroutilo jak domeček z karet, dopustila se té největší životní chyby a hledala útěchu u nesprávného chlapa.

Stačilo, aby na to jen pomyslela, a otrásla se.

Nadechla se, vydechla, znovu se nadechla, napočítala do deseti a vykročila ke dveřím vinného baru.

Niccolo vzhlédl od zprávy, kterou pročítal, spatřil ženu mezi dveřmi a prudce se nadechl. Byla opravdu hezká, ale přesto ho zaskočilo, jako moc ho její plavovlasá krása uchvátila, protože se vůbec nepodobala ženám, o něž obvykle usiloval. Měl rád ženy otevřené, okázalé a sebevědomé. Ženy, kterým šlo o to samé, oč jemu. Smyslné a prsaté brunety, které si nehrály na plachost a nikdy nežádaly víc, než co byl ochoten dát.

Jeho bývalá žena, rafinovaná italská kráska se sáhodlouhým rodokmenem, ho okouzila tichým projevem a plachým klidem. Hrála si na nedostupnou. Vždy vyšla o kousek vstříc, a pak se stydlivě stáhla. Po čtyřech měsících ji v bezhlavém návalu vášně požádal o ruku.

Velmi rychle mu došlo, že s rafinovaností přicházejí i problémy, které nepředpokládal. Údržba nové paní Caroline Ferriové s dokonalým původem a zvonivým přízvukem byla mučivě a ke konci nenesitelně nákladná. Z jejich požadavků se staly příkazy. Dožadovala se neustálé pozornosti a nekritické chvály. Měla Annalise, ale v rodičovství si nikterak nelibovala. Coby jediné dítě chladných a odtažitých rodičů, kteří přebývali v královské nádheře v Itálii, postrádala touhu po poutu se svým dítětem.

Niccolo, přestože jej hnaly ambice, důležitost rodiny pochopil. Od té chvíle se jejich životy rychle ubíraly rozdílným směrem.

Konec jejich manželství byl na dohled dřív, než pořádně začalo. I když pocitu viny kvůli tomu, jak to celé dopadlo – tak náhle a tak neodvratně –, se už Niccolo asi nezbaví.

Učil se rychle. Když přijde na ženy, spokoj se s málem a nic neslibuj. Konečně jde jen o zábavu a o sex. A tahle samozřejmost zabírala. Na ženě, která nervózně přešlapovala u dveří, nebylo samozřejmého vůbec nic.

Vysoká a štíhlá jako proutek, s vlasy sčesanými dozadu do jakéhosi uzlu, držela kabelku před sebou s obezřetností někoho, kdo se snaží zapudit zlé duchy.

Ovšem její tvář... dokonalá, s malým rovným nosíkem a lákavými plnými rty. Mezi rty vystřelil růžový jazýček a navlhčil je. Niccola šokoval náhlý příval touhy, která se během několika vteřin vyhoupla z nuly na desítku.

Nervózně se ošil, vrátil se k telefonu a oči zvedl, až když na jeho stůl dopadl stín.

Během té chvíle, kterou Sophii trvalo dojít ke stolu, kde se Niccolo rozvaloval v křesle a civěl do mobilu, stačila postřehnout, že tohle tedy nečekala.

Než stanula přímo před ním, měla už nervy napnuté k prasknutí. Odkáslala si a rozpačitě přešlápla. V elegantním podniku si připadala jako pitomec. Oblečená úplně špatně. Rozměrný batoh úplně špatně. Věděla, že by si takhle připadat neměla. Z drahých restaurací ani z okázalých domů nebo přehnaně rychlých aut pro pitomce si nikdy předtím na zadek nesedla, ale teď si podprahově uvědomovala, že v ní tuhle reakci vyvolává muž sedící před ní.

Evalině se podařilo vyvolat dojem, že Sophiiným zaměstnavatelem bude laskavý muž ve středním věku – oddaný otec a vdovec, který smrt své ženy